

3.4 1978-79 ஆம் ஆண்டுக்கான வரவு-செலவுத் திட்டத்தின் மீது பொது விவாதம்.

[1978 மார்ச் 2]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தயவு செய்து உட்காருங்கள். எதற்கெடுத்தாலும் நானும் பேசுவேன் என்று சொன்னால், துரை முத்துசாமிக்காக மட்டும் அவை இல்லை, 234 உறுப்பினர் சேருக்காகவும் இருக்கிறது.

திரு. காரை முத்துசாமி : ஒவ்வொருவருக்கும் மூன்று தடவைகள் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கிறீர்கள், அதுபோல் எனக்கும் சந்தர்ப்பம் கொடுங்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நான் கொடுக்கவில்லை யென்றால், அறையிலே வந்து கேளுங்கள். இங்கே, உட்காருங்கள் என்று சொன்னால் உட்கார்ந்துதான் ஆகவேண்டும்.

(6) அறிவிப்பு

பேரவையில் மானியக் கோரிக்கைகளை முன்மொழிய பரிந்துரை அளித்து ஆளுநர் அவர்களிடமிருந்து வந்துள்ள செய்தி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அடுத்து பேரவைக்கு ஓர் அறிவிப்பு. 1978-79 ஆம் ஆண்டிற்கான மானியக் கோரிக்கைகள் பேரவையில் முன்மொழிவது குறித்து ஆளுநர் அவர்களிடமிருந்து கீழ்க்கண்ட செய்தி வரப்பெற்றுள்ளது.

In pursuance of Article 203, Clause (3) of the Constitution of India I, Prabhudas Balubhai Patwari, Governor of Tamil Nadu, hereby give my recommendation to the moving in the Tamil Nadu Legislative Assembly of the Demands for Grants for the year 1978-79."

Notice of Demands for Grants has already been circulated to the Members.

7. 1978-79-ஆம் ஆண்டுக்கான மானியக் கோரிக்கைகள் மீது விவாதம் : வாக்கெடுப்பும்.

கோரிக்கை எண். 17—கல்வி.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிந்துரையின் மேல் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்:—

“மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 1,75,69,28,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு ஒதுக்கப்பெற வேண்டும்.”

1978-79ஆம் ஆண்டுக்கான மானியக் கோரிக்கைகள் மீது 335
விவாதமும், வாக்கெடுப்பும்.

1978 மார்ச் 2]

திரு. என். கிட்டப்பா : தலைவரவர்களே, ஆசிரியர்—மாணவர் விகிதாசாரத்தைக் குறைத்து, கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தத் தவறியதைச் சுட்டிக்காட்டி விவாதிக்க—

“மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 1,75,69,28,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ரெ.வீ. சவுந்திரராஜன் : தலைவரவர்களே, கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு நிர்ணயித்த சம்பள விகிதம் கொடுப்பது பற்றி விவாதிக்க—

“மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 1,75,69,28,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. கு. ரமணி : தலைவரவர்களே, தனியார் கல்லூரிகளில் மாணவர்களிடமிருந்து மிக அதிகமான படிப்புக் கட்டணங்களையும், இதர பல கட்டணங்களையும் நிருவாகிகள் வசூலித்து வருவதைக் குறைக்க அரசு தக்க நடவடிக்கை எடுக்காது பற்றி விவாதிக்க—

“மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 1,75,69,28,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

Thiru M. ARUMUGAM : Sir, to discuss the need to post both husband and wife employed in the teaching profession at the same place and to avoid separating them, I move the following cut motion:—

“That the allotment of Rs 1,75,69,28,000 under Demand No. 17-Education be reduced by Rs. 100”.

திரு. செ. சிவசாமீ : தலைவரவர்களே, கல்லூரிகள், உயர்நிலைப்பள்ளிகள், மத்தியதரப் பள்ளிகள், ஆரம்பப் பள்ளிகளில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களின் சம்பள உயர்வு பற்றியும், நலன்கள் பற்றியும் விவாதிக்க—

“மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 1,75,69,28,000-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

336 1978-79ஆம் ஆண்டுக்கான மானியக் கோரிக்கைகள்
மீது விவாதமும் வாக்கெடுப்பும்.

[1978 மார்ச் 2]

Thiru P. CHANDRAN; Sir, to discuss about the pattern of education to be followed in our State, I move the following cut motion;

“That the allotment of Rs. 1,75,69,28,000 under Demand No. 17-Education be reduced by Rs. 100.”

Thiru M. A. LATHEEF : Sir, to discuss about the need to give grants to the Concordia High School at Ambur and Vaniyambadi, North Arcot district and to construct science blocks and equip them with science apparatus, I move the following cut motion:—

“That the allotment of Rs. 1,75,69,28,000 under Demand No. 17-Education be reduced by Rs. 100.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக்கோரிக்கைகளும், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவையின் முன் விவாதத்திற்கு வைக்கப்படுகின்றன. மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு தலைவர்வர்களே, முழு விவரங்கள் அடங்கிய கல்வித்துறை சார்பில் என் பெயரால் ஒரு அறிக்கை* வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது நான் படித்ததாகக் கருதி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[பிற்பகல் 12-30]

*திரு. கோ. இளங்கோவன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, 1978-79-ஆம் ஆண்டுக்கான மானியக் கோரிக்கை எண் 17-கல்வி பற்றி என்னுடைய கருத்துக்களை இந்த அவைமுன் வைக்க விரும்புகிறேன்.

தமிழ் நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி என்ற தலைப்பில் அறிக்கை ஒன்றினைத் தயார் செய்து அச்சிட்டு அவைமுன் மாண்புமிகு கல்வியமைச்சரவர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த அறிக்கையைத் தயார் செய்ய மெத்தச் சிரமப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த அறிக்கையில், குறிப்பிடத்தகுந்த அம்சங்கள் என்று பார்க்கும்போது, வருவாய்க் கணக்கில் ஆகும் மொத்தச் செலவான ரூ. 727 கோடியில் 24 விழுக்காடு கல்விக்கு ஒதுக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். அதற்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

*363—448-ம் பக்கங்களில் இணைப்பு II ஆக அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

1978 மார்ச் 2] [திரு. கோ. இளங்கோவன்]

அடுத்து, இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் 42-வது திருத்தத் தின்பூலம் மாநிலப்பட்டியலிலேயிருந்து பொதுப்பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிற கல்வி பற்றிய அதிகாரத்தை மத்திய அரசு மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டும். அது விரும்பத்தகாத விளைவுகளை உண்டாக்கும், கல்வி வளர்ச்சியைப் பாதிக்கும் என்று அழுத்தந்திருத்தமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. இதுபோன்ற இரண்டொரு பாராட்டத்தகுந்த, வரவேற்கத்தகுந்த அம்சங்கள் இருந்தாலும், சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய குறைகள் பல இல்லாமல் இல்லை.

இந்த மன்றத்திலேயுள்ள உறுப்பினர்கள் ஏறத்தாழ 200-க்கு மேற்பட்ட வெட்டுத் தீர்மானங்களைத் தந்திருக்கிறார்கள். அவைகளிலிருந்தே எந்த அளவுக்கு உறுப்பினர்களுக்குக் குறையிருக்கிறது என்பது தெளிவாகும் என்பதனை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை).

11-வது பக்கம், 4-வது பத்தியில் 1,000 இடைநிலை ஆசிரியர் பதவிகளும், 200 உடற் பயிற்சி ஆசிரியர் பதவிகளும், உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு 200 முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர் பதவிகளும் புதிதாக ஏற்படுத்தப்படும் எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் பற்றிய குறிப்போ அல்லது கல்வூரி ஆசிரியர்கள் பற்றிய குறிப்போ இல்லை யென்பதை மூத்த வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். காரணம், குறிப்பிட முடியாத குழப்பமான சூழ்நிலையில் தமிழகம் இன்று இருந்துகொண்டிருக்கிறது.

மேல் உயர்நிலைப்பள்ளிக் கல்வி பற்றிக் குறிப்பிடுகிற நேரத்தில் 1978-79-ஆம் ஆண்டு முதல் தொடங்குகிற மேல் உயர்நிலைப் பள்ளி வகுப்பை உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலேயே வைத்திடத் தமிழக அரசும் முடிவு செய்திருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்—வரவேற்கிறேன். எத்தனை பள்ளிகளில் அந்த வகுப்புகள் தொடங்கப்படும், எந்தெந்தப் பள்ளிகளில் அந்த வகுப்புகள் தொடங்கப்படும் என்று திட்டவட்டமாக அறிவித்திருக்கிறார்களா என்றால், திட்டவட்டமாக அறிவிக்கவில்லை. சுமார் 400 பள்ளிகளில் தொடங்கப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். முழுப் பட்டியல் தரப்பட்டிருக்கிறதா என்றால், இல்லை, முதல் பட்டியல்தான் தரப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது பட்டியல் எப்பொழுது வரும், எந்தெந்தப் பள்ளிகள் இடம் பெறும் என்பதனை இந்தத் தொடர் கூட்டத்திற்குள்ளாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தனியார் அல்லது நகராட்சிப் பள்ளிகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் நிர்வாகத்தினை ரூ. 25,000 அறக் கட்டளைத் தொகை கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அரசுப் பள்ளிகளுக்கு

[திரு. கோ. இளங்கோவன்] [1978 மார்ச் 2]

கூட அந்தந்த ஊர்ப் பொது மக்கள் ரொக்கமாக ரூ. 25,000 கொடுக்கவேண்டும். இந்த அறக் கட்டளைத் தொகை அல்லது ரொக்கப் புணத்தை 15,000, 5,000, 5,000 எவ் மூன்று தவணைகளில் ஆண்டுக்கு ஒன்றாக மூன்று ஆண்டுகளில் தரலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். முன்பே, அங்கீகாரம் பெற்றிருக்கிற பள்ளிகளுக்கு இப்படி ஒரு ஆணை அவசியந்தானா என்பதை அரசு எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இந்த ஆணையும் காலதாமதத்திற்குக் காரணம் என்று கருதுகிறேன்.

இத்தகைய மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஒன்றியத்திற்கு ஒன்று வீதம் தொடங்கப்பெறும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில், 'சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய' என்ற குறளை நான் அவர்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 11—12 வகுப்புகளில் தமிழே பாட மொழியாக இருக்கும் என்றும் அறிவித்திருக்கிறார்கள், போற்றுகிறேன், புகழ்கிறேன். தமிழே என்பதில் உள்ள 'ஏகாரம்' தேற்ற ஏகாரமாக இருக்கும் எவ் எண்ணினேன். அதே பத்தியில் 'ஆங்கிலத்தைப் பாட மொழியாகக் கொண்டு பயில் விரும்புவவர்கள் கற்பிப்புக் கட்டணம் செலுத்தப் பயில் அனுமதிக்கப்படுவர்' என குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டும் கெட்டான் நிலை கூடாது கூடவே, கூடாது என சொல்லவிரும்புகிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தமிழில் பயின்றவர்கள் மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் தமிழில் பயிற்றுவிக்கப்படவேண்டும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆங்கிலத்தில் பயின்றவர்கள் மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் ஆங்கிலத்தில் பயிற்றுவிக்கப்படலாம், இப்படி தெளிவாக ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டுமெனத் தெரிவித்துக் கொள்ளவிரும்புகிறேன். இரு தரப்பினருக்கும் கற்பிப்புக் கட்டணம் வசூலிக்கத் தேவையில்லையென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மேல் உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் கல்வித் தகுதி களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அதே நேரத்தில், ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் ஏதேனும் ஒரு தொழில் பாடம் நடத்தப்படும் என்று சொல்லப்பட்டு, தொழில் பாடம் கற்பிக்கப்போகும் ஆசிரியர்களது கல்வித் தகுதியைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. இதை நான் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, தமிழ்நாட்டிலுள்ள உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் 1978-79 வீருந்து 11-வது வகுப்பு நீக்கப்படும், இதனால் சுமார் 7 ஆயிரம் பி.டி.பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்படலாம். என்றாலும்

1978 மார்ச் 2] [திரு. கோ. இளங்கோவன்]

எவரும் வேலை இழக்காமல் பார்த்துக் கொள்வோம் என்று வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறீர்கள். வர்க்குறுதிகள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

10—2—3 ஆண்டுப் படிப்பு 1978-ஆம் ஆண்டு முதல் நடைமுறைக்கு வரும். 1979 ஜூனிலே கல்யூரிகளில் இருந்து, புதுமுக வகுப்பு நீக்கப்படும். இதன் காரணமாக கல்லூரி ஆசிரியர்கள் வேலை இழக்காமல் அரசு பார்த்துக் கொள்ளும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் 7 ஆயிரம் பேர்கள் பாதிக்கப்படலாம் என்றாலும் வேலை இழப்பு இல்லாமல் அரசு பார்த்துக் கொள்ளும், கல்லூரி ஆசிரியர்கள் வேலை இழப்பு ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்வோம் என்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அவர்களுக்கு அரசின் மீது ஐயம் வருகிறது. அந்த ஐயத்தை நீக்குகின்ற வகையில், போக்குகின்ற வகையில் ஆணைபிறப்பிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பல்கலைக் கழக மானியக் குழுவின் சம்பள விகிதங்கள் நிறைவேற்றப்படும் என்று கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்னை, மதுரை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகங்களில் 1-4-1976 முதல் அமுலாகி, 1977 செப்டம்பர் மாதத்தில் ஆணை வெளியிடப்பட்டது. பணிப்பயன் 1-11-1977 முதல் கிடைக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் இந்தக் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு மகிழ்ச்சி இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முதலாவதாக, பயிற்றுனர்களையும் (டிபூட்டர்ஸ்) விளக்குநர்களையும் (டெமான்ஸ்டிரேட்டர்ஸ்) எடுத்துக் கொள்வோம். ஒரே தகுதி பெற்றவர்களாக இருந்தும் ஒருவரை துணைப் பேராசிரியராக நியமிக்கிறார்கள்? மற்றவரை பயிற்றுனர்களாக நியமிக்கிறார்கள், அல்லது விளக்குநராக நியமிக்கிறார்கள். இது முறையில்லை என்ற ஒரு முறையீடு அவர்களிடத்திலே இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைத் தங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர ஆசைப்படுகிறேன்.

அப்படிப்பட்ட பயிற்றுனர்களும் விளக்குநர்களும் 5 ஆண்டுகள் பணியாற்றினால், அவர்களுக்கும் துணைப் பேராசிரியர்களுக்கான ஊதியம் தரப்படும் என்ற கருத்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த 5 ஆண்டுகள் என்ற கருத்தால் அவர்களுக்குப் பயன் இல்லை என்று பேசப்படுகிறது. ஒன்று, 5 ஆண்டுகள் என்பதைக் குறைக்க வேண்டும் அல்லது நீக்கவேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட குழ்நிலை இருக்கிற காரணத்தால் அவர்களிடம் மகிழ்ச்சியில்லை.

[திரு. கோ. இளங்கோவன்] [1978 மார்ச் 2]

அடுத்து, துணைப் பேராசிரியர்களை எடுத்துக் கொண்டால் புதிதாகச் சேருகிறவர்களுத்தான் இந்த அறிவிப்பினால் லாபம் இருக்கிறதே ஒழிய நீண்ட நாள் பணியாற்றிக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை. உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்வேன். 10 ஆண்டு பணியாற்றுகிற துணைப்பேராசிரியரை எடுத்துக் கொண்டால், இந்தப் புதிய விகிதத்தில் 10 அல்லது 15 ரூபாய்தான் அதிகம் பெறக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. எனவே, இதனை மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களிடத்திலேயும் மகிழ்ச்சி காணப்படவில்லை.

அடுத்து, பேராசிரியர்கள் நிலைக்கு வந்தால், அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால் துணைப்பேராசிரியர்கள், பேராசிரியர்கள் ஆகிய இரண்டும் இருவேறு பதவிகளாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், இருவேறு சம்பள விகிதங்கள் அறிவிக்கப்படவில்லை. இது எப்படி நியாயமாகும்? துணைப்பேராசிரியர்கள், பேராசிரியர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் ஒரே சம்பளம். இது சரிதானா? என்று கேட்கிறார்கள். அப்படி இருக்குமானால், பேராசிரியர்கள், தங்களுக்குக் கீழே பணிபுரியும் துணைப்பேராசிரியர்களிடம் எப்படி வேலை வாங்க முடியும் என்ற கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் துணைப்பேராசிரியர்கள் பேராசிரியர்களாகப் பதவி உயர்வு பெற்று வேறு ஊருக்கு மாற்றப்படுகிறார்கள். ஏன் இந்த பதவி உயர்வு என்றும் கேட்கிறார்கள். பதவி உயர்ந்தும் பயன் என்ன என்று கேட்கிறார்கள். இதனையும் அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12:40)

புதிதாக நியமிக்கப்படும் அன்டர்-கிராசுவேட் காலேஜ் பிரின்சிபால் இருக்கிறார்களே அவர்களுக்குத் தனிச் சம்பள விகிதம் தரப்படவில்லை. மாறாக துணைப் பேராசிரியருடைய சம்பளத்தோடு ரூ. 100 கூட்டித்தருகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இருக்குமானால் எதிர் காலத்தில் யாரும் கல்லூரி முதல்வராக வருவதற்குத் தயங்குவார்கள் என்ற கருத்து சொல்லப்படுகிறது. எனவே, அந்த முறையில் பார்க்கிறபோது கல்லூரி மட்டத்தில் யாருக்கும் மகிழ்ச்சி இல்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தனியார் கல்லூரியில் பணியாற்றும் ஆசிரியப் பெருமக்கள், பேராசிரியப் பெருமக்கள் என்கே. தங்களுக்கு வேலை போய்விடுமோ என்று கருதுகிறார்கள். எனவே அவர்களுக்கு வேலை போய்விடாது என்ற உத்தரவை வாய்மூலமாகத் தராமல் தகுந்த ஆணை மூலம் தெரிவிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கோ. இளங்கோவன்] [1978 மார்ச் 2]

தனியார் கல்லூரியில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள் பேராசிரியர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்குத் தரப்படும் சம்பளம் நேரடியாகத் தரப்படவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அதை அரசு மீண்டும் மீண்டும் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நமது மாநிலத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் இருக்கிறது, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் இருக்கிறது, மதுரைப் பல்கலைக்கழகம் இருக்கிறது. ஆனால் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு இப்போது துணை வேந்தர் இருக்கிறார்? என்றால் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. துணை வேந்தர் இல்லாமல் பல்கலைக்கழகம் இருக்கலாமா, அது முறையா என்று நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்.

ஓய்வு பெறும் ஆசிரியர்கள், அவர்களுடைய ஓய்வு ஊதியத்தைப் பற்றி முறையீடு வைத்து இருக்கிறார்கள். ஒன்று, ஓய்வு பெறும் ஆசிரியர்கள்—அவர்களுக்கு ஓய்வூதியம் குறைந்தது ரூபாய் நூறு தரப்படவேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். அடுத்ததாக, சென்னையிலுள்ள ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் அரசுத்துறை செலவில் எம்.ஓ. மூலம் பணம் அனுப்பி வைக்கப்படுகிறது. ஆனால் வேறு பகுதியில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கு எம்.ஓ. மூலம் அவைகள் அனுப்பப்படுவதில்லை. அதைப் பரிசீலிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஃபேமிலி பென்ஷன் அந்த ஓய்வு பெறும் ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஜி.ஓ.எம்.எஸ்.நெ. 929, பைனான்ஸ் (பென்ஷன்) டிபார்ட்மென்ட், தேதி 15-9-1977—அதிலே 1961 ஜூன் முன் ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கு 10 ரூபாய் 1961 ஜூனுக்குப் பின் ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கு ரூ. 5-ம் என்று இருக்கிறது. அதிலே அமைலி இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதை மாற்றி, 1-6-1970-க்கு முன் ஓய்வுபெற்ற எல்லோருக்கும் ரூ. 10 என்று திருத்தவேண்டும் என்று கருத்து சொல்லப்படுகிறது. அதை அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நாலைந்து வீதிகளுக்கு ஒன்று வீதம், நல்லதுவாய் வசதியாய் இல்லம் ஒன்று வேண்டும் என்று பாரதிதாசன் சொன்னது போல், அந்த நூலகங்கள் தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் எத்தனை இருக்கின்றன என்று பார்க்கவேண்டும்.

கன்னிமாரா நூலகம். மாவட்ட மைய நூலகம் 13 இருக்கின்றன; கிளை நூலகங்கள் 1,442 இருக்கின்றன. எனவே நூலகங்கள் மிகுதியாக ஏற்படுவதற்கு வழிகோலவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1978 மார்ச் 2] [திரு. கோ. இளங்கோவன்]

இந்த நேரத்தில் குறிப்பாகச் சொல்கிறேன். மைய நூலகங்கள், கிளை நூலகங்கள் ஆகியவற்றில் பணியாற்றும் ஊழியர்களின் நிலை மிகவும் அவல நிலையாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு மாதம்தோறும் சரிவர சம்பளம் கிடைப்பது இல்லை. சம்பளம் சரிவர கொடுக்க ஆவன செய்யவேண்டும். ஆவன செய்யவேண்டும் என்று பல முறை இந்த மன்றத்தில் கேட்கப்பட்டபிறகும், ஆவன செய்ய முடியாத நிலை இருக்கிறது. எனவே, துணைத் தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன், அவர்களை அரசு ஊழியர்களாக ஆக்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. எனவே, அவர்களை அரசு ஊழியர்களாக ஆக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்தில், மற்றொரு கருத்தையும் சொல்கிறேன். கன்னிமாரா பொது நூலகம் இருக்கிறது. அந்த நூலகத்தின் நுழை வாயிலில் கன்னிமாரா பொது ஜன நூலகம் என்று போர்டு இருக்கிறது. அதை கன்னிமாரா பொதுமக்கள் நூலகம் என்று மாற்றவேண்டும் அல்லது கன்னிமாரா பொது நூலகம் என்று வது மாற்றவேண்டும். கன்னிமாரா நூலகத்தில் பணியாற்றும் ஊழியர்கள் அரசு ஊழியர்கள்தான். ஆனால், அவர்கள் தமிழ்நாடு பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது இல்லை. அங்கேயிருக்கும் இயக்குநர் அவர்கள் எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சு மூலம் நியமிக்கிறார்கள், அதிலே பல கோளாறுகள் இருக்கின்றன. உதாரணத்திற்குச் சொல்லப்போனால், ரெபரன்ஸ் அசிஸ்டென்ஸ் என்று ஒரு 5 பதவிகள் இருக்கின்றன. அந்த 5 பதவிகளை நிரப்ப வேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. அவர் முதலில் என்ன ஆணை போடுகிறார் என்றால், அதற்கு குறிப்பிட்ட தகுதியுடையவர்கள் மனுச் செய்து கொள்ளலாம். அதற்கு பி.ஏ., பி.எஸ்.ஸி., படித்து இருக்கவேண்டும். டிகிரி அல்லது டிப்ளோமா இன் லைப்ரரி சைன்ஸ் படித்து இருக்க வேண்டும் என்று ஆணை இருக்கிறது, அப்படி மனுச் செய்தவர் சரீர் விட்டு விட்டு கீழே இருக்கும் எழுத்தர்களை அந்தப் பதவிக்கு, பதவி உயர்வு கொடுத்து நியமித்து இருக்கிறார்கள். இது போல் பல குறைபாடுகள் இருப்பதால், அவற்றையெல்லாம் அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து தமிழ் நாடு பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் மூலம் அந்த ஊழியர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டுமென்றும், அதற்கான வழிவகைகளைச் செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்தப் பள்ளிகளிலே இரவுக்காவலர்களும் தோட்டக் காவலர்களும் குறைந்த ஊதியம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலையைக் கவனிக்க வேண்டும்.

[திரு. கோ. இளங்கோவன்] [1978 லார்ச் 2]

சில பள்ளிகளில் பணியாற்றும் பகுதி நேர ஆசிரியர்களின் நிலை மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியதாக இருக்கிறது. சில நேரங்களில் அவர்கள் ஒரு பள்ளிக்கும் இன்னொரு பள்ளிக்கும் இடையே 5 அல்லது 6 மைல் தூரம் நடந்து சென்று பணியாற்ற வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி இருந்தும் அவர்களுக்குப் பாதிச் சம்பளம் தான் தரப்படுகிறது. இந்த நிலையைப் போக்க வேண்டும்.

கல்விக்காக நிறைய தொகை ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று சொல்லி பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளலாம். தொகை ஒதுக்கித் தருவதில் பெருமையில்லை; கல்லியின் தரத்தை உயர்த்துவதில் தான் பெருமை.

‘டப்பா டப்பா வீரப்பா
எப்பாடப்பா கல்யாணம்
மாதம் பிறக்கட்டும்
மல்லிகைப்பூ விரியட்டும்
எம்ஜியார் சண்டை
பானுமதி கொண்டை
குளம்நிறைய கொக்கு
பிடிக்கிற ருக்கு’

இப்படி ஒரு பாட்டு 4-வது வகுப்பு மாணவர்களுக்கு வருகிறது. இது இங்கே இல்லை, பாண்டிச்சேரியில்தான் என்று சொல்வார்கள். பாண்டிச்சேரியிலும் அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்தான் ஆட்சியில் இருக்கிறது. அந்த நிலை தமிழ்நாட்டுக்கு வரவேண்டாமென்றும், அது கல்லியின் தரத்தை உயர்த்தாது என்றும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, இங்கே கம்பர் பற்றியும், வள்ளலார் பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதையொட்டி சில கருத்துக்களைச் சொல்லி, முடித்துக்கொள்கிறேன்.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் “தீ பரவட்டும்” என்ற நூலை வெளியிட்டார்கள். அதன் மூலம் அண்ணாவின் பெயர் தமிழ் நாடு முழுவதும் பரவத் தொடங்கியது. சொல்லின் செல்வர ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் ஆகியோ ரோடு கம்பராமாயணம் பற்றி நடைபெற்ற பட்டிமன்றங்கள் மூலம் வெளிவந்த கருத்துக்களே அண்ணாவின் தீ பரவட்டும் என்ற புத்தகம். அவருடைய சொல்லாற்றல் அதில் வெளிப்படுகிறது.

1978 மார்ச் 2] [திரு. கோ. இளங்கோவன்]

அது மட்டுமல்ல. கம்பராமாயணத்திலிருந்து உருவானது தான் 'இராவண காவியம்'. அதன் ஆசிரியர் பவானி துழந்தை அவர்கள். அந்தப் புத்தகத்திற்கு தடை உத்தரவு போட்டிருந்தார்கள். அந்த தடை உத்தரவு நீக்கப்பட்டு விட்டதா என்பது கூடத் தெரியவில்லை. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அந்த நூலுக்கு முன்னுரையும் தீட்டியுள்ளார்கள். அடுத்து,

‘அன்றந்த இலங்கையினை
ஆண்ட மறத்தமிழன்
ஐயாண்டு திசை முகத்தும்
தன்புகழை வைத்தோன்
குன்றெடுக்கும் பெருந்தோளான்
கொடைகொடுக்கும் கையான்
குள்ளநரிச் செயல்செய்யும்
கூட்டத்தின் கூற்றம்
என்தமிழர் மூதாதை
இராவணன்காண் அவன் நாமம்
இவ்வுலகம் அஞ்சும்
வஞ்ச விபீஷணனின் அண்ணனென்று தன்னை
வையத்தார் சொல்லுமொரு
மாபழிக்கே அஞ்சும்
நெஞ்சாணை நல்யாழின்
நரம்புதனைத் தடவி
நிறைய இசைச் செவியறது
தரும்புலவன் தன்னை
வெஞ்சமரில் சாதல்வர
நேர்ந்திடினும் சூழ்ச்சி
விரும்பாத பெருந்தகையை
வாழ்த்துகின்ற தமிழரை
தமிழரென் பேன்
மறந்தவரைச் சழக்க ரெனச் சொல்வேன்’’

என்று பறைசாற்றிய பாவேந்தர் பாரதிதாசன் வழிவந்த நாம் அவற்றை யெல்லாம் மறந்துவிடக்கூடாது என்று கூறி விடைபெறுகிறேன், வணக்கம்.

1978 மார்ச் 2]

திரு. ஆ. வெள்ளைச்சாமி : பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, 1978-79 ஆம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியத்தின்மீது பேசும் வாய்ப்பளித்தமைக்கு முதற்கண் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஒரு நாட்டின் ஏற்றத் தாழ்வை நிர்ணயிப்பது அந்த நாட்டுக்குழந்தைகளுக்கு அளிக்கப்படுகின்ற கல்வியில்தான் இருக்கிறது என்று இன்று நேற்றல்ல, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே அரிஸ்டாடில் கூறினார். அதைப்போல கிராமங்களில் கல்விக் கூடங்களை ஏற்படுத்தி, அவை எப்படி நடைபெறுகின்றன என்பதை அறிய விரும்பினார் லெனின். பெண்கள் பெருமளவில் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வரவில்லை என்பதை அறிந்த லெனின், “பெண்கள் கல்விக் கூடங்களுக்கு வரவில்லை என்றால் பெண்களைத் தேடி கல்விக் கூடங்கள் செல்ல வேண்டும்” என்று தெரிவித்தார். அப்பேர்ப்பட்ட கல்வி முறை தமிழ்நாட்டுக்கு வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலே இன்றைக்கு ஏறத்தாழ 180 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி, கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும், மாணவர்கள் நல்லமுறையில் கல்வி கற்க வேண்டும் என்று திட்டம் தீட்டி, செயலாற்றி வருகிறது நம்முடைய தமிழக அரசு.

அப்படித் திட்டங்கள் தீட்டி செயல்பட்டாலும், பல்லாண்டு காலமாக, ஆண்டுக்காண்டு இந்தக் கல்வித் துறையில் பல சீர்கேடுகள் அப்படியே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. கல்வித்துறையிலே இன்னும் பழைய பாணியையே பின்பற்றி வருகிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

முதலினர் இராஜாஜி அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் குலக் கல்வி முறையைப் புகுத்தினார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு முறைகூட இன்றைக்கு நமக்குத் தேவைப்படுமோ என்று கருதும் சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. இன்று தமிழ்நாட்டில் மாணவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகின்ற கல்வி, எதிர்காலத்திலே ஊக்குவிக்கின்ற வகையிலே ஏதாவது இருக்கிறது என்று பார்த்தால் எதுவும் இல்லையென்று சொல்லவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். ஏனென்றால் பி. ஏ., பி. எஸ். ஸி., படித்துவிட்டு எத்தனையோ மாணவர்கள் வேலையில்லாமல் நடுத்தெருவில் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; வேலை தேடி திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

[பிற்பகல் 12-50]

ஆகவே, அவர்களுக்கு நல்லதொரு வருங்காலத்தை, எதிர்காலத்தை, அமைக்க ஏதுவாக இருக்கிற ஒரு கல்வி முறையை அமைத்துக் கொடுக்க, அந்தக் கல்வி முறையைப் பின்பற்றும் ஏதாவது ஒரு புதிய திட்டத்தை செயல்படுத்தியாக வேண்டும் என்ற கால கட்டத்திலே இருக்கிறோம்.

[திரு. ஆ. வெள்ளைச்சாமி]

[1978 மார்ச் 2]

இன்னொன்று, எந்த ஒரு மாணவன் எந்தப் பாடத்தில் விருப்பப்படுகிறானோ, எந்தப் பாடத்தில் அவன் திறமையுள்ளவனாக இருக்கிறானோ அவன் அந்தப் பாடத்தைக் கற்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலை இன்று தமிழகத்தில் இருக்கிறது. ஆரம்ப காலத்தொட்டு ஒரு மாணவன் குறிப்பிட்ட ஒரு பாடத்தில் திறமை உள்ளவனாக இருப்பான். ஆனால் அவன் வேறு ஒரு பாடத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை பல்லாண்டுகளாகத் தமிழகத்தில் நிலவி வருகிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் மாற்றியமைக்கப் பட வேண்டும், அதற்காகப் பாடுபட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தமிழ்நாட்டில் தனியார் பள்ளிகள் நிறுவிய காலத்திலிருந்து அவர்கள் தங்கள் சொந்த நலன் கருதியே, சொந்த லாபத்தைக் கருதியே அந்தப் பள்ளிகளை நடத்தி வருகிறார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் வருகிற மாணவர்களின் கல்வித் தரம் பற்றி அவர்கள் கருதுவதில்லை. அதே நேரத்தில் அங்கு பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள் நலன்கள் பற்றியும் அவர்கள் மனதில் கருதுவதில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுடைய நிர்வாகம் மூலம் அவர்களுக்கு என்ன ஆதாயம் இருக்கிறது என்றுதான் கருதுகிறார்களே தவிர வேறு எதுவும் இல்லை.

ஆகவே, அந்தத் தனியார் பள்ளிகளைக் கட்டுப்படுத்தி அங்குள்ள முறைகேடுகளை நம் அரசு தீர்க்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அரசாங்கம் மாணவர்களுக்கு அளிக்கின்ற உபகாரச் சம்பளத்தில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அரசாங்கத்தில் இருந்து மாணவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகிற உபகாரச் சம்பளம் இன்று ஜாதி அடிப்படையில் மாணவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகிறது. அந்த அடிப்படையில் அளிக்கப்படுகிற நேரத்தில் உண்மையில், மேல் ஜாதி என்று நம்மால் குறிப்பிடப்படுகிற ஒரு இனத்தைச் சார்ந்த மாணவர்கள், நல்லமுறையில் முதல் வகுப்பில் தேறக்கூடிய மாணவனாக இருந்தாலும் அரசு அளிக்கிற உபகாரச் சம்பளத்தை அவனால் பெற முடியாத ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. அவர்கள் எளியவர்களாக இருப்பதால் திறமை இருந்தும், நல்ல அறிவு இருந்தும் தன்னுடைய கல்வியை மேற்கொண்டு தொடர முடியாத ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது.

ஆகவே, ஜாதி அடிப்படையில் உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கக் கூடாது என்று நான் கூறவில்லை. அதே நேரத்தில் தகுதியின் அடிப்படையில் எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் திறமை உள்ளவர்களாக இருந்தால், நல்ல முறையில் தேறி வருபவர்களாக இருந்தால் அவர்களுக்கும் இந்த உபகாரச் சம்பளம் அளிக்க நாம் வழிவகை காண வேண்டும் என்று தெளிவாகக் கூறிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1978 மார்ச் 2] [திரு. ஆ. வெள்ளைச்சாமி]

எனக்கு முன் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு . இளங்கோவன் அவர்கள் பேசியதற்கு நான் ஒரு சிறிய கருத்தைக் கூறிக் கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

“டப்பா டப்பா கலைஞரப்பா ; எப்பாடப்பா உன் ஞானம் ;
மாதம் பிறக்கட்டும்—காகிதப்பூ எரியட்டும் ;
கருணாநிதி சண்டை, தர்மா கொண்டை,
வீடு எல்லாம் செக்கு, எடுப்பாருக்கு” என்று கூறிக்கொண்டு
ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

என் தொகுதியைப் பொறுத்தவரையில், அங்கே கள்ளர்
ரிக்களமேஷன் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அங்கே ஒரு சில
இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டும் அப்பள்ளிகள் நடத்தப்
படுகின்றன. கள்ளர் ரிக்களமேஷன் பள்ளி நிர்வாக அதிகாரி
மூலம் அப்பள்ளிகள் இயங்கி வருகின்றன. மாவட்டத்திற்கு
ஒரு அதிகாரி என்று இருந்து கொண்டு வருகிறார். அப்படி ஒரு
அதிகாரி இருப்பதன் காரணமாக அவர்கள் மாவட்டம் முழுவதும்
பரவிக் கிடக்கிற பள்ளிகளை சரிவர கட்டுப்படுத்த முடிய
வில்லை. என் தொகுதியைப் பொறுத்த வரையில் நல்லூர்,
பெத்துப்பட்டி கிராமங்களில் அப்பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அவை
சரிவர நடப்பதில்லை. ஆசிரியர்கள் 11 மணிக்கு, 12 மணிக்கு
பள்ளிக்கு வருகிறார்கள். பிறகு மதிய உணவிற்காகச் சென்று
விடுகிறார்கள். எனவே இந்தப் பள்ளிகளை எல்லாம் அரசாங்கப்
பள்ளிகளாக அல்லது பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளாக மாற்ற
அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்
கிறேன். அதே நேரத்தில் தமிழகத்தில் இருக்கின்ற நர்சரிப்
பள்ளிகள் அதிகமாக கட்டணம் வாங்கி வருகிறார்கள். ஏழை
எளிய மக்கள் அங்கு போய் படிப்பது என்பது கஷ்டமாக இருப்ப
தால், ஏழை எளிய மக்களுக்கு அங்கே போய் படிக்க வாய்ப்
பில்லாத நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே அதை அரசாங்கமே
எடுத்து நடத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை தெரிவித்துக்
கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் தனியார் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் பல ஆங்
காங்கே நடைபெற்று வருகின்றன. இவற்றில் தவறுகள் நடை
பெறுகின்ற நேரத்தில், அங்கு பைலாக்கள் இருந்தாலும், தவறான
காரியங்கள் பல இடங்களில் நடைபெறுகின்றன. என்னுடைய
தொகுதியைச் சேர்ந்த ஆத்தூர் பகுதியில், சின்னாள்ப்பட்டி
என்ற இடத்தில் தேவாங்கர் உயர்நிலைப் பள்ளி ஒன்றிருக்கிறது.
அதில் தேர்தல் நடைபெற்றது. அங்கு ஒரு கரஸ்பான்டன்ட்
இருந்தார். அவருடைய பதவிக் காலம் முடிந்ததும் முறையாக
தேர்தல் நடத்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர் தன்னிஷ்டம்
போல் தேர்தலை நடத்திவிட்டு, நான்தான் கரஸ்பான்டன்ட் என்று

[திரு. ஆ. வெள்ளைச்சாமி] [1978 மார்ச் 2]

கூறிக் கொண்டு வந்தார். அங்குள்ள பொது மக்களும் அங்கு நடைபெற்றது சரியல்ல என்றும் அதை கவனிக்க வேண்டும் என்றும் இயக்குநர் அவர்களுக்குக் கோரிக்கையாக தெரிவித்திருந்தார்கள். ஆகவே இப்படிப்பட்ட பள்ளிகளில் தேவைப்பட்டால் பைலாக்களை மாற்றி சீரமைக்க வேண்டும்.

இப்படி சிக்கல் ஏற்படுகின்ற பள்ளிகளை எல்லாம் அரசாங்கமே எடுத்து நடத்துவதோ அல்லது ரிசீவர் அமைத்து, அரசாங்கமே தன்னுடைய நேரடிப் பார்வையில் வைத்து நிர்வாகத்தை நடத்த வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் என்னுடைய தொகுதியைச் சேர்ந்த திருமலை ராயபுரம் என்ற இடத்தில் உயர்நிலைப் பள்ளி ஒன்றில் கட்டடம் கட்டுவதற்கு, அங்குள்ள பொதுமக்கள் 10 ஆயிரம் ரூபாயோ அல்லது 15 ஆயிரம் ரூபாயோ தொகை கட்டியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கட்டடத்தை கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும் என்னுடைய தொகுதியில் உள்ள அய்யம்பாளையம் என்ற இடத்தில் தனியார் பள்ளி ஒன்று உள்ளது. அதனுடைய நிர்வாகம் சரியாக இல்லை. கட்டடங்கள் இல்லை, நான்கு பக்கமும் சுவர்தான் இருக்கிறதே தவிர மேற்கூரை இல்லை. ஆகவே இந்தப் பள்ளியை அரசாங்கமே எடுத்துக் கட்டடம் கட்டிக் கொடுத்து அங்குள்ள ஏழை எளிய மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை படிக்க வைப்பதற்கு வசதியாக வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட சீரிய கல்வித் துறைக்காக 180 கோடி ரூபாய் இந்த மான்யத்திற்காக ஒதுக்கியிருப்பதைப் பாராட்டி ஏழை எளிய மக்களுக்காக உதவி செய்திருப்பதற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு, விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன், வணக்கம்.

*திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன் : சட்ட பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1978-79 ஆம் ஆண்டுக்கான கல்வி மான்யத்தின் மீது பாபநாசம் ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன் ஆகிய நான் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் ஏன் இவ்விதம் கூறுகிறேன் என்றால், கடந்த 23-ம் தேதி பட்ஜெட்டின் மீது நான் பேசியபோது, அதை தினமலர் பத்திரிகையில் ஆர். சி. சாமிநாதன் என்றும், தஞ்சை, திருச்சி, மாலைமுரசு பத்திரிகைகளில் சந்திரராஜன் என்றும், திருமயம் தொகுதி என்றும் போட்டிருந்தார்கள். அதனால்தான் என்னுடைய பெயரைச் சொல்லிவிட்டுப் பேச்சை ஆரம்பிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். என்னுடைய நேரத்தை—எனக்கு ஒதுக்கப்பட்டதை குறைக்க, வேண்டாம் என்றும் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன்] [1978 மார்ச் 2]

“அறம் பொருள், இன்பம், வீடு பயக்கும்—புறங்கடை நலிசையும் நாட்டும்—உறுங்கவல் ஒன்று உற்றொழியும், கைகொடுக்கும் கல்வியின் ஊங்கில்லை சிற்றுயிர்க்கு உற்ற துணை.....”

என்று ஔவையார் பாட்டிச் சொன்னார். ஆனால் இப்போது எப்படியிருக்கிறது என்றால், இன்றைக்கு கல்வி கற்றவர்கள், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்தவர்கள் பல இலட்சக்கணக்கான பேர்கள் இருக்கிறார்கள்.

பி.யூ.சி. பாஸ் செய்தவர்கள் இலட்சக்கணக்கானவர்கள் இருக்கிறார்கள். பட்டதாரிகளை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, முதுநிலை பட்டதாரிகளை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி., பட்டதாரிகளும் அனேகம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாம் வேலையற்று இருக்கிறார்கள். நம்முடைய கல்வி முறை எப்படியிருக்கிறது என்றால், உத்தியோகத்தை நம்பித்தான் நமது கல்வி முறை இருக்கிறது. ஏழைகளாக இருந்தாலும் சரி, பணக்காரர்களாக இருந்தாலும் சரி, உத்தியோகத்தை நம்பித்தான் தங்கள் பிள்ளைகளை படிக்க வைக்கிறார்கள். உத்தியோகம் கிடைப்பதோ சிரமமாக இருக்கிறது. இதற்கு ஏதாவது ஒரு வழிவகை செய்தாக வேண்டும்.

[பிற்பகல் 1-00]

ஏனென்றால், இவர்கள் வேலையில்லாமல் இருப்பதால் ஏஜ் பாராகி (Age bar) விடுகிறது; அதனால் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இது உறுப்பினர்களுக்கெல்லாம் தெரியும். எத்தனை பேர் தங்களிடம் வந்து வேலை, வேலை என்று அலைகிறார்கள் என்பதும் தெரியும். ஆகையால், இதுமாதிரி படித்து பட்டம் பெற்றவர்களையும், எஸ்.எஸ்.எல்.சி.க்கு மேல் படிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கின்றவர்களுக்கும் வேலைவாய்ப்புத் தர வேண்டுமென்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நான் இதற்கு முன்பு கேட்ட கேள்விக்கு, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள். செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் சுமார் 20,000, பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் சுமார் 8,000, அதேபோல் தமிழ் ஆசிரியர்கள் சுமார் 4,000, உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் சுமார் 3,000 ஆகியவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். இதே நேரத்தில் 7, 8 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்ததைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். அப்போது ஆசிரியர்கள் தேவைப்பட்டது. இப்போது தேவையில்லாத அளவுக்கு, அதிகரித்திருப்பதற்கு காரணம் என்னவென்று ஒன்றும் புரியவில்லை. இங்கிருக்கக்கூடியவர்களுக்கும் தெரியும் 7, 8 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கு தட்டுப்பாடு இருந்தது. அதனால்,

1978 மார்ச் 2] [திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரரஜான்]

அந்த இடத்திலே பட்டதாரிகளே நியமிக்கப்பட்டார்கள். அப்படி தட்டுப்பாடு இருந்ததே: இப்போது எப்படி சர்ப்பிளஸ் ஆனது என்பது தெரியவில்லை. என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு காரணம் என்னவென்றால், 1973-க்குப் பிறகு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் அலாட்மெண்டை சர்க்கார் கொடுக்கவில்லை. 1973-ல் ஆப் எ மிலியன் ஸ்கீமில் சென்ட்ரல் கவர்ன்மெண்டு பாபநாசம் ஒன்றியத்திற்கு 4 ஆசிரியர்கள் கொடுத்தார்கள். ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் பெருந் தலைவராக இருந்த காரணத்தினால் இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அதனால்தான் நான் சொல்கிறேன். அதற்குப் பிறகு அலாட்மெண்டே கிடையாது. அதோடு, ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுப்பது இடையிலே நிறுத்தப் பட்டிருந்தது. அப்படியிருந்தும், இன்று சர்ப்பிளஸ் இருக்கிறது என்றால், அரசு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆகையால், அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு கொடுக்க இந்த அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும், ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒவ்வொரு ஒன்றியமும் மாணவர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இத்தனை ஆசிரியர்கள் என்று எழுதுகிறார்கள். ஆனால் அரசு தேவையான ஆசிரியர்களை நியமித்து கொள்ள அனுமதி அளிப்பதில்லை, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூட சொன்னார்கள்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் லிமிட் இருக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளிகளிலும், நடுநிலைப் பள்ளிகளிலும் லிமிட் இல்லை. நான் இந்தச் சமயத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன். முக்கியமாக ஆரம்பப் பள்ளிகளிலும், நடுநிலைப் பள்ளிகளிலும்தான் லிமிட் இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், கல்வியின் தரம் உயர வேண்டுமானால், அஸ்திவாரம் பலமாக இருக்க வேண்டும். இப்போது 1-ம் வகுப்பிலே 50, 60 பிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு ஒரு ஆசிரியர் கல்வி கற்பிப்பது என்பது கண்டிப்பாக முடியாத காரியம். அவர்களைப் போய்க் கேட்டால், நாங்கள் என்ன செய்வது, 50; 60 பிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் எப்படி சொல்லித் தர முடியும்; நீங்கள் 4, 5 பிள்ளைகளை கவனிக்க முடியாமல், எங்களிடம் வயதை ஜாஸ்தியாகக் கூட சொல்லி அனுப்பி விடுகிறீர்கள். எனவே, இப்படி 50, 60 பிள்ளைகளை நாங்கள் எப்படி கண்காணிக்க முடியும் என்று சொல்கிறார்கள். அதனால் தான் நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன், நடுநிலைப் பள்ளிகள் ஆனாலும் சரி, ஆரம்பப் பள்ளிகள் ஆனாலும் சரி, ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் இத்தனை மாணவர்கள் இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு திட்டம் போட்டு, அதை லிமிட் செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் கல்வியின் தரம் உயரும்.

இப்போது கல்வியின் தரம் உயரவில்லை என்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். கல்லூரி ஆசிரியர்களைக் கேட்டால், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே கல்வியின் தரம் சரியில்லை என்று சொல்கிறார்

1978 மார்ச் 2] [திரு ரெ. வீ. சுவந்தரராஜன்]

கள். உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்களைக் கேட்டால், ஆரம்பப் பள்ளிகளிலே கல்வியின் தரம் சரியில்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே, இதிலே யாரை குறை சொல்வது? இப்போதுள்ள நிலையில் பெற்றோர்களைத்தான் குறை சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால், அவர்கள் சில சந்தர்ப்பத்திலே என்ன செய்கிறார்கள். என்றால், அவர்கள் 4, 5 பிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு நடத்துகின்ற காரணத்தால், சிரமப்படுகின்ற காரணத்தினால், 3½ வயது, 4 வயது உள்ள குழந்தைகளைக் கொண்டுபோய் பள்ளிகளிலே சேர்க்கப் போகிறார்கள். 1-ஆம் வகுப்பிலே சேர்க்க வேண்டுமானால், 4 வயது பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதற்கு சட்டமில்லை என்று ஆசிரியர்கள் சொல்கிறார்கள். எனவே, ஆசிரியர்கள் 5 வயது என்று விண்ணப்பத்திலே போட்டுக் கொடுங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இதைக் கண்டிப்பாக நிறுத்தி வைக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயமாகும். 5 வயது பூர்த்தியான பிறகுதான் 1-வது வகுப்பிலே பிள்ளைகளைச் சேர்க்க வேண்டும். 3½ வயது பிள்ளைகளுக்கு அவர்களை விட கிரகிக்கும் சக்தி குறைவாகத்தான் இருக்கும். அது கடைசி வரை பாதிக்கும். என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆகவே, வயது வரம்பைக் கட்டுப்பாடாக, கண்டிப்பாக அமல் நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்போது கல்விக்காக 176 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெருந்தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் இருந்த காலத்திலே 175 கோடி ரூபாய்க்குள்ளாகத்தான் இந்தத் தமிழ் நாட்டின் அனைத்து வேலைகளும் நடைபெற்றன என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக் கொள்கிறேன்.

கல்வி ஒன்றுதான் அரசியல் கட்சிகளுக்கு அகப்பட்டதோ என்ற அளவுக்கு அதிலே மாற்றங்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியையும் சேர்த்துத்தான் சொல்கிறேன். ஒவ்வொரு கட்சியினரும் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு ஒவ்வொரு மாற்றங்களைச் செய்கிறார்கள். நான் படிக்கும் போது ஆறுவது பாரம், அதற்குப் பிறகு இன்டர்மீடியட் 2 வருஷம், டிகிரி 2 வருஷம் ஆகமொத்தம் 15 வருஷங்கள் தான். பிறகு என்ன செய்தார்கள்? 11 பிளஸ் 1 பிளஸ் 3 என்று ஆக்கினார்கள். இப்போது 10 பிளஸ் 2 பிளஸ் 3—ஆக எல்லாம் ஒன்றுதான். 1938 ஆம் ஆண்டு நான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்தேன். அப்போது “சி” க்ரூப் என்று இருக்கும். அதற்குப் பிறகு எல்.டி.எஸ்; பிறகு கோர் சப்ஜெக்ட்ஸ், இப்போது மறுபடியும் மாற்றம். ஏன் இப்படி கல்வி முறைகளை மாற்றுகிறார்கள்? ஏன் எல்லாப் பெற்றோர்களையும், மாணவர்களையும் அவதிக்குள்ளாக்கவேண்டும்?

352 1978-79 ஆம் ஆண்டுக்கான மானியக் கோரிக்கைகள்
மீது விவாதமும் வாக்கெடுப்பும்

[திரு. ரெ. வீ. சுவந்திரரஜான்] [1978 மார்ச் 2]

(திரு. இரா. முத்தையா தலைமை.)

ஹையர் செகண்டரி எஜுகேஷன் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள். அரசினர் பள்ளிகளாக இருந்தாலும் ரூபாய் வசூலிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். புயல், வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட நேரத்தில் வசூல் செய்வது என்பது சிரமமாக இருக்கிறது. ஆங்கில போதனா மொழிக்கு ஹையர் செகண்டரி நிலையில் சம்பளம் கட்ட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். தமிழ் போதனா மொழிக்கு இலவசம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆங்கில போதனா மொழிக்கும் இலவசமாக்க வேண்டுமென்று அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நான் ஊராட்சி ஒன்றியப் பெருந் தலைவராக இருந்த போது யூனியன் அளவில் 5-வதில் இருந்து 8-வது வகுப்பு வரை காமன் எக்ஸாமினேஷன் முறை கொண்டுவரப்பட்டது. அந்த மாதிரி இருக்க வேண்டுமென்று சட்டமே செய்தால் கூட நன்றாக இருக்கும். அப்போது அவர்கள் கண்டிப்பாகப் பாடம் நடத்தி தான் தீர வேண்டுமென்ற நிலை இருக்கும். இப்போது சில இடங்களில் சில ஆசிரியர்கள் 5, 6 பாடங்களை நடத்தி விட்டு காலாண்டுக்கும் ஐந்து பாடங்கள்; அரையாண்டுக்கும் அதே ஐந்து பாடங்கள் என்று நடைபெறுவதாக தெரிகிறது. முழு ஆண்டுத் தேர்வுக்கும் அதே ஐந்து பாடங்கள். ஆகவே, காமன் எக்ஸாமினேஷன் என்று வைத்தால் எல்லாப் பாடத்தையும் நடத்தியே தீரவேண்டுமென்ற நிலை ஏற்படும். அதனைச் சட்டபூர்வமாகக் கொண்டுவந்தால் நல்லது.

பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அமெரிக்க மாணவர்கள் இங்கு சுற்றுப் பயணம் வந்தார்கள். அவர்கள் இங்கே சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மூன்று அபிப்பிராயங்களைச் சொன்னார்கள். முதலாவது, அமெரிக்காவில் மாணவர்கள் எல்லாம் அரசியலில் கலந்து கொள்ளமாட்டார்கள்; அடுத்து பட்டதாரி மாணவர்களின் வயது அமெரிக்காவில் அதிகம்; இங்கு பட்டதாரி மாணவர்களின் வயது மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. அடுத்தது, இங்கே படிப்பவர்கள் உத்தியோகத்தை நம்பித்தான் படிக்கவேண்டும் என்ற நிலை இருக்கிறது. அமெரிக்காவில் படித்துவிட்டு வெளியே வந்தவுடன் தாயையோ, தகப்பனையோ அல்லது வேறு யாரையும் எதிர்பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அவர்கள் சுயமாகவே சம்பாத்தியம் செய்து கொள்ள முடியும் என்ற நிலை அமெரிக்காவில் இருக்கிறது. இவ்வாறு அவர்கள் சொன்னார்கள்.

நிதிநிலை அறிக்கையில் கல்விக்காக ஏறத்தாழ 176 கோடி ரூபாய் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே வேலை வாய்ப்பை அதிகமாக ஆக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக் கொண்டு உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

1978 மார்ச் 2]

[பிற்பகல் 1-10]

*திரு. கு. ரமணி : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இன்று நடைபெறுகிற கல்வி மானியம் சம்பந்தமான விவாதத்தில் மார்க் சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் சில கருத்துக்களை நான் முன்வைக்க விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய நாட்டுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்து 30 வருடங்கள் ஆகியும், எழுத்தறிவு, கல்வியறிவு உள்ளவர்கள், குறைந்தபட்ச தேவை கல்வி அறிவு பெற்றவர்கள் எத்தனை சதமானம் நம் நாட்டிலே உள்ளார்கள் என்பதை இந்திய அரசாங்கத்தினுடைய கல்வியமைச்சர் அவர்களே சில நாட்களுக்கு முன்னாலே நாட்டிற்கு அறிவித்துள்ளார்கள். இன்றைக்கும் பெருவாரியான பேர்கள் நம் நாட்டிலே குறைந்த பட்ச கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதனுடைய முக்கியமான காரணம் என்ன? எல்லோரும் அறிந்த உண்மையான காரணம் ஒன்றே ஒன்றுதான். ஏழ்மையும் வறுமையும் அவர்களை கல்வி கற்கும்படியான திசைக்குக் கொண்டு வரவில்லை என்பதான நிலைமையை இந்த அரசும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறோம். இப்போது கல்வித் திட்டத்தில் மாற்றம் என்பதைப்பற்றி 10—2—3 என்று பிரித்து ஒரு திட்டம் வருகிறது. ஆனால் வருடங்களைப் பிரித்துப் போடுவதால் மட்டும் இந்த அடிப்படை குறை நீங்கி விடாது என்பதை நாம் அத்தனைபேரும் உணரவேண்டியுள்ளது. முன்பு 11, 1, 3 என்ற திட்டம் இருந்தது. இன்றைக்கு அது 10, 2, 3 என்று மாற்றப்பட்டு இப்படி வருடங்கள் மாற்றப்படுவதால் மட்டும் கல்வியினுடைய தரம், குணம் உயரும், இந்தக் கல்வி வாழ்க்கையோடு ஒட்டி இணைந்து சமுதாயத்திற்கு உதவி செய்யும் என்று இதை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு சொல்லி விட முடியாது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்படி இந்த வருடங்களைப் பிரித்து மாற்றுவதன் மூலம் ஏற்கனவே அரசாங்கம் அளித்துள்ள உறுதிமொழிப்படி ஆசிரியர்களுக்கு வேலை போய்விடக்கூடாது என்பதைத் திட்டவட்டமாக நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அந்த அபாயம் இருக்கிறது என்று அவர்கள் பயப்படுகிறார்கள். இந்த 10, 2, 3 திட்டம் வெற்றியா, தோல்வியா என்பதைப்பற்றி இப்போது ஒன்றும் சொல்வதற்கு இல்லை. அது அனுபவத்தில் பார்த்து சொல்லவேண்டிய விஷயம். ஆனால் சுமார் 5 ஆயிரத்திற்கு மேற்கொண்ட ஆசிரியர்களுக்கு இதனால் வேலை போய்விடலாம் என்ற அபாயம், பயம் ஆசிரியர்களின் உள்ளத்தில் இருக்கிறது என்பதை நான் அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன். எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டும் எந்த ஆசிரியருக்கும் இந்த மாற்றத்தின் காரணமாக வேலை இழப்பு கூடாது என்பதை நாங்கள் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறோம்.

[திரு. கு. ரமணி]

[1978 மார்ச் 2]

அடுத்து, ஆரம்பக் கல்வி விஷயமாக, இன்று கிராமங்களிலே உள்ள நிலைமை, கோடிக்கணக்கான மக்கள், ஏழை எளிய மக்கள், விவசாய மக்கள், சுரண்டப்பட்ட மக்கள், பல சிறு தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள மக்கள், ஏழை மக்கள் அவர்களுக்குக் கிராமங்களில் கல்விப் புகட்டுவதற்கு கல்விக்கூடங்கள் நிறுவி, கல்விப் பயிற்சி நிறைவு பெற்றிருக்கிறது என்று சொல்லமுடியாது. இங்கே 180 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்படுகிறது. பெருந்தொகைதான், சந்தேகம் இல்லை, ஆனால் இந்தத் தொகையைக் கொண்டே இந்தப் பிரச்சினை தீரப்போவதில்லை. ஒரு புழமொழி பள்ளிகளில் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். ஆசிரியராக இருந்த அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்று பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் பள்ளியில்லா ஊரில் குடியிருக்காதே என்று சொல்லும் அளவிற்கு நாம் வரவில்லை. பள்ளி இல்லாத ஊரிலே குடியிருக்காமல் ஒடிவிடவேண்டும் என்று பொருளல்ல. அந்த அளவிற்கு பள்ளியில்லாத கிராமமோ தெருவோ கிடையாது என்ற நிலையைத் தமிழகத்திலே உண்டாக்கவேண்டும் என்ற அந்த நோக்கில் நாம் முன்னேற வேண்டும், அதற்காகப் பாடுபடவேண்டும் என்பதை நாம் கவனத்தில் இறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பது எங்களுடைய கருத்து.

கிராமங்களிலே இன்றைக்குக் கல்வி கற்க முன்வரும் குழந்தைகள், ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு வரும் குழந்தைகள், கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பயிலுவதும் பிறகு விட்டுவிடுவதும், தேக்கம் அடைந்திருப்பதும், பல்லாயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் படிப்புக்கு வராமல் போகும் நிலைமைகள் இருக்கின்றன என்று அறிக்கைகளிலும், குறிப்புகளிலும் இருந்து பார்க்கிறோம், அனுபவத்திலும் பார்க்கிறோம். ஏன்? நான் ஏற்கனவே சொன்ன நிலைமைதான். வறுமைதான் காரணம். ஒரு விவசாயக் கூலி, அரிசன, தாழ்த்தப்பட்ட மகன், அவர்களது குடும்பத்திலுள்ள ஐந்தாறு வயது நிரம்பிய குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்பாமல் சுள்ளி விறகு பொறுக்க அனுப்புகிறார்கள். தங்களுடைய குடும்பங்களிலே அந்தக் குழந்தையும் உழைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற நிலைக்குச் செல்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, இந்த நிலைமைகள் மாற்றப்பட வேண்டும். வறுமை ஒழிக்கப்பட வேண்டியது அடிப்படை என்பது உண்மைதான். ஆனால் இதையும் கருத்திற் கொண்டு அந்தக் குழந்தைகள் உட்பட பள்ளிகளுக்கு வந்து சேர, அவர்களுக்கு உணவு, அவர்களுக்கு உடை, அவர்களுக்குப் புத்தகங்கள் ஆகியவற்றை, வேறுவிதமான பிரிவினைகளைப் பாராட்டாமல் ஏழைகளாக இருக்கின்ற அத்தனை குழந்தைகளுக்கும் அந்த வசதிகளைச் செய்யும் அளவில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்தக் குழந்தைகள் பள்ளிக்கு வந்து போகும் நிலைமையில் இன்னும் கொஞ்சம் அபிவிருத்தி அடையும்.

1978 மார்ச் 2]

[திரு. கு. ரமணி]

தேவையான அளவிற்குப் பள்ளிகள் கூட கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு நிதிநிலை காரணம் என்று சொல்லலாம். ஆனால் இன்றைக்கும் பலயிடங்களில் பள்ளி வேண்டும், பள்ளி வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகள் இருக்கின்றன. பள்ளிகள் இல்லாத இடங்களும் இருக்கின்றன. அந்த இடங்களிலெல்லாம் பள்ளிகளைக் கட்டுவது மிகமிக அவசியமாகும்.

அடுத்து, இந்தக் குழந்தைகளுக்கும், மாணவர்களுக்கும் கல்விகற்பிக்கும்படியான அந்த மகத்தான கடமையை நிறைவேற்றும் ஆசிரியர்களின் நிலைமை இதில் இரண்டநப் பிணைந்து பிரிக்க முடியாத விஷயம். அவர்களுக்கிடையில் மிகப் பயங்கரமான நிலைமை நிலவிக்கொண்டிருக்கிற வேலையில்லாத் திண்டாட்டப் பிரச்னை. செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி பெற்றவர்கள் ஏழு ஆண்டுகளுக்கு மேல் சர்வீஸ் ஆனவர்கள் உட்பட சுமார் 25,000 பேர் தமிழ்நாட்டில் வேலையில்லாமல் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அதுதான் உண்மையான கணக்கா என்று அமைச்சரவர்கள் பதில் சொல்லுகின்ற காலத்தில் சொல்லுவார்கள் என்று நான் எதிர் பார்க்கிறேன்.

கோவை மாவட்டத்தில், கோவை நகரத்தில் இருக்கும் வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபன அதிகாரியிடத்தில் நான் கேட்ட காலத்தில் அவருடைய எல்லைக்குள்ளே வந்திருக்கும் வேலையில்லா ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை 1,500-க்கு மேல் இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதில் ஏழு வருடங்கள் வரையில் வேலையில்லாதவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அப்படியென்றால் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் படித்த ஆசிரியர்கள் மத்தியில் எந்த நிலைமையை உருவாக்கியிருக்கிறது, அவர்கள் என்ன கதிக்கு ஆகிறார்கள் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

தமிழ்ப் புலவர்கள் 4,000-க்கு மேல் வேலையற்றவர்களாக இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அதேமாதிரி உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் 4,000 பேர்களுக்கு மேல் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பி.டி. பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் 8,000 பேருக்கு மேல் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் முழுவதும் முற்றிலும் சரியா, இல்லையா என்பதை அரசும் பார்த்து அவர்களும் சொல்லட்டும். ஆனால் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் என்ற நிலைமை இப்படிப்பட்ட படித்த, கல்வி கற்பிக்க வேண்டிய மிகப் பெரிய பொறுப்பான அவர்களிடத்தில் இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டத்தான் இதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

ஆகவே, வேலையின்மையைப் போக்க இவர்கள் அத்தனை பேர்களுக்கும் வேலை கொடுப்பதற்காக அரசு தங்களுக்குள் நிதிவசதியை இன்னும் பெருக்கிக்கொண்டு எந்த அளவிற்குப் பள்ளிக்

1978 மார்ச் 2]

[திரு கு. ரமணி]

கூடங்களையும், படிப்பு வசதிகளையும் உருவாக்க முடியுமோ அதிலே ஈடுபட வேண்டியது மிகமிக அவசியம் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேமாதிரி, பல்கலைக்கழகத்தில் இருக்கும்படியான ஆசிரியர்கள், கல்லூரிகளில் இருக்கும்படியான ஆசிரியர்கள் மிக முக்கியமான கோரிக்கையை வைத்து, அதற்காக மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் போராட்டம் நடைபெற்றதும், நமது மாண்புமிகு அமைச்சரும், முதலமைச்சரும் அதிலே எப்படி சுமுகமான நிலைமைகளைக் கொண்டுவந்தார்கள் என்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால் அவர்களின் கோரிக்கை இன்னும் நிறைவேறவில்லை. அவர்கள் மத்தியில் மிகப் பெரிய மனக்கஷ்டம் இருக்கிறது. அவர்கள் சொல்லும்படியான விஷயம் என்ன? யு.ஜி.சி. சம்பள விகிதத்தை அமலாக்க வேண்டும், 1973 ஆம் வருடம் ஜனவரி 1 ஆம் தேதியிருந்து அமலாக்கியிருக்க வேண்டும், ஆனால் தமிழ்நாட்டில் அவ்வாறு அமலாக்கவில்லை, இந்திய நாட்டில் சுமார் 12 மாநிலங்களில் அவ்வாறு ஆக்கியிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். கேரளா போன்ற மாநிலங்களில் சம்பள விகிதம் இன்னும் நல்ல முறையில் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். 1973 ஆம் ஆண்டு முதல் 1978 ஆம் ஆண்டு முடிய இதை அமலாக்கும் செலவை மத்திய சர்க்கார் 80 சதவீதம் கொடுக்கத் தயார் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியென்றால் இதை அமல் நடத்தி மத்திய சர்க்காரிடத்திலிருந்து அவர்கள் தரக்கூடிய உதவியையும் பெற்றுக்கொண்டு ஏன் இந்த ஆசிரியர்களுக்கு அமலாக்கக் கூடாது? இதில் என்ன பெரிய கஷ்டம் அரசுக்கு ஏற்படும் என்பதை அரசு கவனிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது.

அடுத்து கிராக்கிப்படி விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்கள் கேட்கும் டியர்னெஸ் அலவன்ஸ் நியாயமானதே. தமிழ்நாட்டிலே டியர்னெஸ் அலவன்ஸ் மிகமிகக் குறைவு என்று அவர்கள் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். மொத்த ஊதியத்தை மற்ற மாநிலங்களோடு தாரதமீயப் படுத்திப் பார்த்தால் தமிழ்நாட்டில் கொடுப்பது மிகமிகக் குறைவு என்றும் அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 1-20)

கடைசியாக, அவர்களுடைய போராட்டம் நடைபெற்று, பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்று தமிழக அரசு இதை 1977 ஜூலைமீளிருந்து அமுலாக்குவதற்கு ஒப்புக்கொண்டார்கள். அதற்குப் பிறகும் கூட, தமிழக அரசு போட்டிருக்கிற திட்டத் தின்படி அமுலாக்கினால், அவர்களுக்குக் கிடைக்கும்படியான தொகை ரூ. 5 க்கும், ரூ. 10-க்கும் மேல் இல்லையென்று

1978 மார்ச் 2]

[திரு கு. ரமணி]

அவர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால், ஒட்டுமொத்தமாக, தற்போது அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வருமானம், இங்கே நாம் கொடுக்கப் போகின்ற தொகை, இரண்டையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், அதிலே பெரிய வித்தியாசம் இல்லையென்று சொல்கிறார்கள்.

தற்பொழுது அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் சம்பளம் ரூ. 475. பஞ்சப்படி ரூ. 165. ஆக இரண்டும் சேர்த்து ரூ. 640. ஆனால், யு.ஜி.சி. சம்பளப்படி கொடுக்கவிருப்பது ரூ. 700. இதைக் கணக்கில் எடுத்துப் பார்த்தால், அதிகப்படியாக வரக்கூடிய, புதிய ஊதிய விதித்தால் வரக்கூடிய தொகை, புதிதாக பேராசிரியர்களாகப் பதவிக்கு வருபவர்களுக்குத் தான் உதவியாக இருக்கிறது. ஏற்கனவே, இருக்கும்படியான, சர்வீஸ் ஆனவர்களுக்கு இதில் நியாயம் கிடைக்கவில்லையென்று கூறுகிறார்கள்.

1973 ஆம் வருடத்திலேயே திட்டத்தை உருவாக்கியிருந்தால், 5, 6 வருஷ காலத்தில் அவர்களுக்கு இழப்பு ஏற்பட்டிருக்காது. 5, 6 வருஷ காலத்தில், விலைவாசி எப்படி ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது? இதை அப்பொழுதே அமலுக்குக் கொண்டு வந்திருந்தால், விலைவாசி ஏற்றத்திற்கு ஏற்ப, கிடைக்க வேண்டிய ஊதிய உயர்வு, கிராக்கிப்படி கிடைக்கச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கும். அதுவும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, அரசு இதையெல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பணத்தை, அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மிச்சப் பணத்தை ஒரே சமயத்தில் கொடுக்க முன் வருமானால், அதில் 20 சத வீதத்தை, பிராவிடன்ட் பண்டிலும், கடன் பத்திரங்களிலும் போடலாம் என்றும், இன்னும் 20 சதவீதத்தை வெள்ள நிவாரணத்திற்களிக்கலாம் என்றும் அவர்கள் கூறி, ஒட்டு மொத்தச் சலுகையைக் கூட பலவிதங்களில் குறைத்துக்கொள்ள அவர்கள் தயாராக இருந்தும் அதை அரசு கவனிக்காமல் இருப்பது சரியல்ல என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். ஆகவே, கல்லூரி ஆசிரியர்கள் மத்தியில் நிலவுகிற குமுறலைத் தீர்ப்பதற்குக் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு நியாயம் வழங்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே மாதிரி, மற்றொரு முக்கியமான விஷயம்—தற்காலிக ஆசிரியர்கள் என்று வைக்கப்பட்டவர்கள் 300-லிருந்து 400 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். எண்ணிக்கையில் பெரிய அளவில் இருப்பவர்கள் அல்ல. ஆனால், அவர்களுடைய நிலைமை என்ன? ஒரு வருஷத்திலிருந்து 10 வருஷம் வரை சர்வீஸ் ஆனபிறகும் அவர்கள் நிரந்தரமாக்கப்படவில்லை. அவர்களும் படித்துப் பட்டம் பெற்று ஆசிரியர்களாகப் பணி செய்து கொண்டிருப்பவர்கள், அப்படிப்பட்டவர்கள், 6 வருஷம், 7 வருஷம்,

[திரு கு. ரமணி]

[1978 மார்ச் 2]

8 வருஷம் சர்வீஸ்-க்குப் பிறகு, பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் தேர்வு எழுத வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அவர்களுடைய நடைமுறை அனுபவம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. அவர்கள் எழுத்துத் தேர்விலே தேர்ச்சிபெறுகிறார்கள். ஆனால், சர்வீஸ் கமிஷன் நடத்துகிற வாய்மொழித் தேர்விலே தோல்வி அடைகிறார்கள். அப்படியானால், அவர்களுடைய சர்வீஸ், வாழ்க்கை நிலை என்ன ஆகிறது என்பதைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய சர்வீஸ் அடிப்படையில் அவர்களை நிரந்தரமாக்க வேண்டும்.

ஏற்கனவே, 60 பேர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை மீண்டும் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்னும் பாக்கி இருப்பவர்களுக்கு வேலை போய்விடும் என்ற அபாயம் இருப்பதாக அவர்கள் கூறுகிறார்கள். பாக்கியிருப்பவர்களை, அவர்களுடைய சர்வீஸ்களைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு நிரந்தரமாக்க வேண்டும். வேலையிலிருந்து நீக்கக்கூடாது என்று நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே மாதிரி, ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு. அமைச்சரவர்கள் முன் வைத்திருக்கும்படியான இந்த அறிக்கையிலே வேலை வாய்ப்பு என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது, 1,000 இடைநிலை ஆசிரியர்களுக்கு வேலை, 200 முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர்களுக்கு வேலை, 200 உடற் பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு வேலை என்று கூறுகிறார்கள். ரூ. 180 கோடிக்குக் கல்வித் திட்டம் நிறைவேற்றுவதில், புதிதாக வேலைவாய்ப்பு தருவது இவ்வளவுதான். அப்படியானால், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வளர்வதற்கும், வேலை அளிப்பதற்கும் எந்த அளவு தொடர்பு இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஏற்கனவே ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றவர்கள் மத்தியில் நிலவிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது இதையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால், வேலை வாய்ப்புகள் மேன்மேலும் பெருக திட்டங்கள் தீட்ட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே போன்று இந்தக் கல்வித் திட்டத்திலே அதிகமாக உழைக்கக்கூடியவர்கள் வேறு பலரும் இருக்கிறார்கள். நூலக ஊழியர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அரசு ஊழியர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல், சிறு சிறு குழுக்களாகப் பல இடங்களில் இருந்தும் எந்த வாய்ப்பு வசதியும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்காமல், திடீர் திடீரென்று இடமாற்றம் செய்யப்பட்டுக் கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகி வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு நீண்ட

1978 மார்ச் 2]

[திரு. கு. ரமணி]

நாட்களாகப் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்கும் ஊதிய உயர்வும், மற்ற வசதிகளும் செய்து கொடுக்கவேண்டும்.

மற்றும் டெக்னிகல் ஸ்டாப் போன்ற ஊழியர்கள் பல கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகி இருக்கிறார்கள். அவர்களும் கல்விக் காக சேவை செய்யக்கூடியவர்கள். ஆகவே, அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலையையும் வருமானத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு, அதையும் அரசு பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன், இதை எல்லாம் இணைந்துதான் கல்வித் திட்டம், அதையும் அரசு கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

குடும்பநல நிதி, மருத்துவ விடுப்பு போன்ற வசதிகளை அரசு ஊழியர்களுக்கு கிடைப்பதைப் போல இன்றைக்கு அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. அவர்களுக்குக் கிடைக்கிற போதாத வருமானத்தைக் கொண்டு இந்த வசதிகள் அவர்களுக்கு இல்லாததால் அதிகப்படியான செலவு அவர்கள் பெறும் சம்பளத்திலிருந்தே செய்யப்படுகிற நிர்ணயந்தம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. அதையும் கவனத்தில் கொண்டு அப்படிப்பட்ட திட்டங்களை இவர்களுக்கும் அமுலாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். ஆசிரியர்களை ரொம்ப ரொம்ப அலைக்கழிக்கக்கூடிய விஷயம், அவர்களுடைய இட மாற்றம். ஊராட்சி ஒன்றியங்களில், நகராட்சிகளிலே நினைத்தபடி இடமாற்றங்கள் நடைபெறுகின்றன. இது எனக்கு நேரடி அனுபவம் ஆகும். அமைச்சர் அவர்களுக்கும் நன்றாகத் தெரியும், கோவை நகராட்சியில் தூர இடங்களுக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே உள்ள முனிசிபாலிட்யில் ஆசிரியர்கள் குடியிருப்புக்கு அருகாமையில் வேலையில் அமர்த்தப்பட வேண்டும். தூர இடங்களுக்கு இடமாற்றம் செய்யக்கூடாது என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிப் பல வருஷங்கள் ஆகியும், அது கடைப்பிடிக்காமல், அமுல் நடத்தப்படாமல் இருக்கிறது. இதே மாதிரி புருஷன் ஒரு இடத்திலும், மனைவி இன்னொரு இடத்திலும் மாற்றப்பட்டு அவர்களை ஒரே இடத்தில் வேலை பார்க்கவிடாமல், இரண்டு பேர்களையும் இரண்டு இடத்திற்குப் பிரித்து அவர்களுடைய வாழ்க்கை ரொம்பவும் பாதிக்கின்ற நிலை இருக்கிறது.

ஆகவே இந்த மாதிரி இருக்கிற தீர்மானங்கள் அமுலாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அதில் அரசு கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். புருஷனும் மனைவியும் ஒரே பள்ளியில் பணியாற்றுகின்ற வாய்ப்பினைத் தர வேண்டும்.

[திரு. கு. ரமணி]

[1978 மார்ச் 2]

உதாரணத்திற்கு மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு ஒன்றைக் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

[மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் - தலைமை].

பொள்ளாச்சியிலே வேலை செய்கிற ஒரு ஆசிரியை, அவர் களுடைய பெயரைச் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை, அங்கே அரிசன மாணவியர் இல்லக் காப்பாளராகப் பணியாற்றக்கூடியவர். நல்ல சிறந்த பணியைச் செய்து மெச்சதலுக்கும் ஆளான ஒரு ஆசிரியை. அவருடைய புருஷனும் ஒரு பி.இ.டி. ஆசிரியர். அவரும் அங்கேயே வேலை செய்கிறார். அந்த அம்மையாரை அங்கிருந்து தாராபுரத்திற்கு மாற்றினார்கள். அந்த அம்மையார் தன்னுடைய சிறு குழந்தையையும், குடும்பத்தையும் புருஷனுடன் இருந்து காப்பதற்கு இயலாமல், மனவருத்தப்பட்டு, மன நோய்க்கு ஆளாக்கப்பட்டார்கள். 3 வருடம் ஆகியும் அதற்குத் தீர்வு காண முடியவில்லை. இது பெரிய அநியாயம் என்று மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருக்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மாற்றலுக்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா? வேறொரு ஆசிரியை தவறு செய்தாள் என்று அவருக்குத் தண்டனை கொடுக்கின்ற வகையில் இந்த அம்மையாரை மாற்றினார்கள். இப்படி செய்ததால் என்ன நிலைமை? அந்தத் தண்டனை இந்த அம்மையாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டதைப் போல் இருக்கிறது. தவறு செய்தவர்கள் தண்டனையடையாமல் நன்கு பணி புரிந்தவர்கள் தண்டனை அடைந்தார்கள். அப்படி மாற்றினாலும் அவருடைய கணவனையும் சேர்த்து மாற்றினால் நல்லது. ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்று இந்த உதாரணத்தை எடுத்துக் காட்டினேன். அப்படிப்பட்ட பல நடவடிக்கைகள் அதிகார யந்திரத்தில் உள்ளவர்களால் நடத்தப்படுகிறது. அமைச்சர் அவர்கள் மிகவும் உன்னிப்பாகக் கவனித்துப் பார்த்தால்தான் இவைகளைத் தீர்க்க முடியும். அப்படிச் செய்தால் ஆசிரியர்கள் சமுதாயத்தில் இந்த அரசுக்கு, அவருக்கு நல்ல பெயர் ஏற்படும் என்று சொல்லிக் கொள்ள நான் விரும்புகிறேன்.

[பிற்பகல் 1-30]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : கல்வி மானியக் கோரிக்கை மீதான விவாதம் 3-3-1978, 4-3-1978 ஆகிய தேதிகளிலும் நடைபெறும் என்பதைத் தெரிவிக்கிறேன்.

பேரவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்று, நாளைக் காலை 9 மணியளவில் பேரவை மீண்டும் கூடும்.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 1-31 மணியளவில் ஒத்தி வைக்கப் பெற்றது.